

Ma ei wõi, armas luggeja wend, ka sulle parremat sowida, kui üht sõbra, mis mitte ei olle, nago sulg tule käes, maid nago kuld tulle sees!

„Kuffel polle kurre jalgo tarwis, muido olleksid nad temmal kaswanud.“ —

Ja muidogi! kui kuffele kurre jalgo tarwis olleks, polleks loja neid temmale mitte feelnud; agga se wanna sanna peab weel nattuke ennam tähhendama. Se sanna sündis sel aial ilmale, kui innimeste seas weel sedda pahha ahwi tõbbe ei olnud, et iggamees ommast seisussest ja rietest wälja tikkus, nago rummal kalla weest. Sel aial ei püüdnud rahwas weel muialt leikada, kui ükski sealt, kuhho nad ollid külwanud. Sel aial maksis weel se kuldne laulo sanna: „Te tööd ja passu Jummalat.“ Niid on mitto asja kül wäljaspiddi parremaks lainud, agga mitto seestpiddi pahhemaks. — Kui sel aial mõnni asjo tagga nõudis, mis temmale ei

kõlbanud, ütlesid teised warsti: „Kuffel polle kurre jalgo tarwis!“ ja mees pöras õige tee peale jälle taggasi. Otsis mõnni rahhaauko ja õnnemaad, et hõlpsaste õnsaks ja ilma lussikata kõhho täis sada: jälle ütles rahwas seddasamma ehk sellesarnast, ja se aitas. Kuida on luggu meie päiwil? Paljo kuffesi nõudwad kurre jalgo, ja kui nad on kätte saanud, ei mõista nende peal käia, kommistawad nago karjapoised kombade pealt ja langetawad mitto ni, et ennam üllesse ei sa. Mitto mõtlewad, et Eesti rahwa õn on pitka püksi, nofkaga mütsi, saksa keele, satterkue ehk wiksitud sabaste sees; kui need on käes, siis on keik käes. Walle! kurre jallad ei te kuffe kurreks. Jääd sa mõistusse ja süddame poolest wannaks, mis so laenatud wou sülled siis aitwad? Kes sind sellepärast sureks mehheks peab, kui sinna kombade peal pitk olled? Midda kõrgemast sa kuffud, sedda ennam haiget saad. Ehk arwad sa rummala Sakslase ennam wäärt ollewad, kui rummala Estlase? Laula parrem: